Küçük Kum Ressamı

Yavuz DEMİRKIRAN

Küçük Kum Ressamı

Yavuz DEMİRKIRAN

Çölün kalbinde, güneşin kum tepelerini altına boyadığı yerde, Lila adında yaratıcı bir çocuk yaşardı. Sıcak kahverengi teni, iki kısa topuz yapılmış kıvırcık siyah saçları ve merakla parlayan parlak kehribar gözleri vardı. Her sabah kırmızı başörtüsünü bağlar ve deri kesesini kumla doldururdu. Küçük, kararlı elleri güzel bir şey yapmaya hazırdı.

Lila çölün renklerini severdi. Bir kum tepesinden kırmızı kum, bir diğerinden altın rengi, kayaların yakınındaki gizli bir yerden de mor kum alırdı. Deri kesesi bu hazinelerle ağırlaşırdı. 'Her renk bir hikâye anlatır,' diye fısıldardı. Kumu eve taşır, resimlere dökmek için sabırsızlanırdı. Çöl onun boya kutusuydu ve o da onun ressamıydı.

Büyükannesi Nana Zahra, uzun çivit mavisi bir cübbe ve işlemeli kehribar bir şal giyerdi. Koyu kahverengi teni, gümüş saçları ve nazik, buruşuk elleri vardı. Lila'ya kumu küçük pirinç kaşığıyla nasıl ölçeceğini gösterdi. 'Çöl bize birçok renk verir,' dedi Nana. 'Onları doğayı onurlandırmak için kullan.' Lila başını salladı, kehribar gözleri hayretle kocaman açılmıştı.

Bir sabah Lila kırmızı kumu bir daire şeklinde döktü. Güneş için altın, gölgeler için mor ekledi. Gözlerinin önünde bir çöl manzarası belirdi! Sabırla çalıştı, küçük elleri kararlıydı. Resimde gün batımında bir kum tepesi, küçük bir kaktüs ve bir kuş vardı. Bitirdiğinde gülümsedi. İlk kum sanatı tamamlanmıştı.

En iyi arkadaşı Sami koşarak geldi. Yaşına göre uzundu, yüzünde kocaman bir gülümseme ve bir kaşında küçük bir yara izi vardı. 'Vay!' dedi. 'Bu harika!' Bez çantasında kavanozlar taşıyordu. 'Daha fazlasını yapmalısın,' dedi. 'Kum toplamana yardım ederim.' Lila güldü ve birlikte yeni renkler bulmaya koyuldular.

Lila her gün yeni bir resim yaptı. Kırmızı ve turuncu kumla bir kanyon yaptı. Koyu mavi ve gümüş tanelerle yıldızlı bir gece yaptı. Küçük palmiye ağaçlarıyla yeşil bir vaha yaptı. Kum kesesi hep doluydu ve kalbi hep mutluydu. Sami kavanozlar getiriyor ve haberi yayıyordu: 'Lila kumdan resimler yapıyor!'

Köyün çocukları izlemeye geldi. Pas, krem, turkuaz ve erik rengi cübbeleri güneşte parlayarak bir halka oluşturdular. Lila dağlar için mor, gökyüzü için altın kum döktüğünde hayretle nefeslerini tuttular. 'Bunu nasıl yapıyorsun?' diye sordu küçük bir kız. Lila gülümsedi. 'Renkleri bana çöl veriyor,' dedi. 'Ben sadece onları düzenliyorum.'

Nana Zahra gururlu, sıcak gözlerle izledi. 'Resimlerin çölün çeşitliliğini gösteriyor,' dedi. 'Yakında herkes onları görmeli.' Bir sergi önerdi. 'Kum sanatını köy meydanında sergileyebiliriz.' Lila'nın kalbi yerinden fırladı. Resimlerinin güneş altında parladığını, çölün şaşırtıcı manzaralarını gösterdiğini hayal etti.

Sami bez çantası zıplayarak köyde koştu. 'Gelin, Lila'nın kum sanatını görün!' diye seslendi. 'Sergi hazırlıyor!' İnsanlar işlerinden başlarını kaldırdı. Gülümsediler ve başlarını salladılar. 'Geleceğiz,' dediler. Sami'nin coşkusu bulaşıcıydı. Hatta bir taşa takılıp düştü ama gülerek kalktı ve haberi yaymaya devam etti.

Lila hazırlanmak için çok çalıştı. Mavi kumdan bir havuzu olan büyük bir çöl vahası resmi yaptı. Kırmızı ve altınla bir gün batımı yaptı. Mor ve gümüşle bir gece göğü yaptı. Küçük elleri hızlı ve dikkatli hareket ediyordu. Nana Zahra resimleri tahta levhalara yerleştirmesine yardım etti. 'Her biri doğaya bir armağan,' dedi Nana.

Sergi günü geldi. Köy meydanı insanlarla doldu. Lila'nın kum resimlerinin etrafında bir halka oluşturdular. Hayret dolu nefesler duyuldu. 'Renklere bakın!' dedi biri. 'Sanki çöl canlanmış!' Lila, Nana Zahra'nın yanında durdu, kırmızı başörtüsü güneşte parlıyordu. Kehribar gözleri sevinçle ışıldıyordu.

Sami her resmi işaret etti. 'Bu kanyon,' dedi. 'Bu da vaha.' Kalabalık yavaşça ilerleyerek çöl manzaralarını hayranlıkla izledi. Kırmızı kum tepeleri, mor dağlar ve altın güneşler gördüler. Çölün şaşırtıcı çeşitliliğini gördüler. 'Kumun bu kadar güzel resimler yapabileceğini hiç bilmiyordum,' dedi yaşlı bir adam. Lila'nın yüzü aydınlandı.

Nana Zahra kalabalığa seslendi. 'Lila'nın sanatı doğayı kutluyor,' dedi. 'Güzelliğini göstermek için çölün renklerini kullanıyor.' İnsanlar başlarını salladı. Anladılar. Sanat, çevremizdeki dünyayı onurlandırabilir. Lila içten içe ısındı. Basit kumu herkesi bir araya getiren bir şeye dönüştürmüştü. Kalbi doluydu.

Sergiden sonra çocuklar Lila'dan kendilerine öğretmesini istedi. Onlara kumu dikkatlice nasıl dökeceklerini gösterdi. 'Tek bir renkle başla,' dedi. 'Sonra bir tane daha ekle.' Sami kavanozları dağıttı. Nana Zahra pirinç kaşığıyla ölçtü. Kısa süre sonra birçok küçük el kendi kum resimlerini yapıyordu. Meydan kahkahalar ve renklerle doldu.

Lila arkadaşlarına ve ailesine baktı. Hayret içinde ve mutluydular. Sanatın doğayı en harika şekillerde kutlayabileceğini fark etti. Küçük kum resimleri çölün çeşitliliğini herkese göstermişti. Ve bunu sabırla, nezaketle ve sevdiklerinin yardımıyla yapmıştı. Çöl ona renkler vermişti, o da güzellik verdi.

Ve böylece, çölün kalbinde, Lila kum toplamaya ve onu resimlere dökmeye devam etti. Kırmızı başörtüsü esintiyle dalgalanıyordu. Kehribar gözleri ışıldıyordu. Her kum tanesinin bir hikâye taşıdığını ve her resmin bir kutlama olduğunu biliyordu. Çöl onun eviydi ve sanat onun teşekkür etme yoluydu.